Dobre słowa o Jezusie

Zbór, relacje i służba • Dz 4:18–20; 1 P 3:15–16

Myśl przewodnia

O Jezusie można mówić prawdziwie i życzliwie, szanując drugiego człowieka.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Piotr i Jan byli uczniami Jezusa. Gdy inni pytali ich o Jezusa, opowiadali o tym, co widzieli i słyszeli.

Możemy mówić prawdę o tym, co poznaliśmy. Możemy również zadawać pytania i spokojnie słuchać cudzej odpowiedzi.

Gdy kolega nie chce słuchać naszej opowieści, szanujemy to. Przyjaźń nie zależy od tego, czy ktoś wierzy tak samo.

Piotr i Jan opowiadali o Jezusie. Możemy dzielić się z innymi tym, co wiemy, i słuchać, co mówią oni. Gdy ktoś nie chce rozmawiać, szanujemy jego decyzję. Dziecko nie musi przemawiać przed obcymi ludźmi ani udowadniać swojej wiary.

Dobre słowa mogą być spokojne i życzliwe. Nie trzeba mówić głośno, by mówić prawdę.

Cele lekcji

• Wie, że Piotr i Jan mówili innym o Jezusie.

• Rozpoznaje życzliwy sposób rozmowy.

• Ćwiczy słuchanie i prawo do odmowy.

• Odpowiada na pytanie kontrolne: Co robimy, gdy ktoś nie ma ochoty rozmawiać?

Przebieg zajęć

Wprowadzenie i pytanie — 3 min

Rozłóż rekwizyty lub przygotowane ilustracje i nawiąż do codziennego doświadczenia dziecka: Czy możemy słuchać kogoś, kto myśli inaczej? Pozwól odpowiedzieć gestem albo milczeniem.

Lektura Biblii i kontekst — 6 min

Opowiedz prostym językiem o fragmencie Dz 4:18–20; 1 P 3:15–16. Piotr i Jan wobec zakazu mówienia o Jezusie wyjaśniają, że nie mogą przemilczeć tego, co widzieli i słyszeli. Pierwszy List Piotra wzywa do podawania racji nadziei z łagodnością i szacunkiem. Przeczytaj z Biblii krótki, wybrany urywek i pokaż jego miejsce w opowieści.

Rozmowa i rozumienie — 4 min

Zadaj pytanie dotyczące bohaterów i wyborów. Zastosuj jeden przykład: O Jezusie można mówić prawdziwie i życzliwie, szanując drugiego człowieka. Nie wyciągaj od dzieci szczegółów z życia rodzinnego.

Ćwiczenie i zastosowanie — 6 min

Dwie pacynki rozmawiają o ulubionej historii. Jedna mówi, druga słucha, potem zamieniają się rolami. Dodaj sytuację: druga pacynka nie chce rozmawiać — pierwsza odpowiada „w porządku”. Udział i forma odpowiedzi pozostają dobrowolne. Nie żądaj osobistych zwierzeń.

Podsumowanie i zadanie domowe — 3 min

Sprawdź, czy uczestnicy potrafią odpowiedzieć: Czy możemy słuchać kogoś, kto myśli inaczej? Przypomnij myśl: O Jezusie można mówić prawdziwie i życzliwie, szanując drugiego człowieka. Propozycja dla rodziny: Opowiedzcie sobie ulubioną krótką historię z Biblii, jeśli wszyscy mają na to ochotę. Ćwiczcie słuchanie bez przerywania.

Ćwiczenie uzupełniające

Wybierz obrazek, na którym ludzie słuchają się nawzajem.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Czy możemy słuchać kogoś, kto myśli inaczej?

Tak. Możemy słuchać z szacunkiem, nawet gdy mamy inne zdanie.

Czy trzeba mówić głośno, aby mówić prawdę?

Nie. Wystarczy mówić spokojnie i życzliwie.

Czy można powiedzieć „nie wiem”?

Tak, jeśli nie znamy odpowiedzi.

Co robimy, gdy ktoś nie ma ochoty rozmawiać?

Szanujemy jego prośbę i nie naciskamy.

Pomoce dydaktyczne

- Biblia w wybranym przekładzie, także szerszy kontekst wskazanych wersetów
- karta pracy SM-G1-A-44
- kartki, kolorowe kredki i tablica do wspólnych notatek
- ilustracje i przedmioty bezpieczne dla wieku

Wskazówki biblijne i wychowawcze

- W Dz 4 Piotr i Jan mówią jako świadkowie wydarzeń; współczesny uczestnik nie powinien przypisywać sobie analogicznej bezpośredniej roli. 1 P 3:15–16 wymaga łagodności i odpowiedzialnego sumienia, a 2 Kor 4:1–2 odrzuca podstępne traktowanie słowa. Dzieci nie są narzędziami działalności publicznej dorosłych.
- Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.
- Dziecko nie musi publicznie mówić o osobistej wierze.
- Dz 4 opisuje świadectwo apostolskie w sporze z władzami religijnymi. Nie wykorzystuj tej historii do zachęcania dzieci do niebezpiecznego przeciwstawiania się opiekunom lub instytucjom.
- 1 P 3:15–16 łączy gotowość przedstawienia racji nadziei z łagodnością, bojaźnią/szacunkiem i dobrym sumieniem. Sama odwaga bez prawdomówności nie wypełnia tego wezwania.
- W języku biblijnym „świadectwo” w Dz 4 dotyczy tego, co apostołowie widzieli i słyszeli. Dziś trzeba rozróżniać osobiste doświadczenie, opowieść o cudzym doświadczeniu i wniosek z tekstu.
- Nie organizuj przymusowych wystąpień publicznych, nagrywania dzieci ani kontaktowania ich z nieznajomymi w celu przekonywania do wiary.

• Uczeń ma prawo powiedzieć „nie wiem”, zadać pytanie lub odmówić opowiadania o osobistych przeżyciach. Nie wolno naciskać na ujawnianie przekonań innych osób.

• Nie wymuszaj świadectw, występów publicznych ani ujawniania prywatnych przeżyć. Rozpoznawaj presję retoryczną i zapewnij dziecku prawo do milczenia.

• Dz 4 dotyczy świadectwa apostołów jako bezpośrednich uczestników wydarzeń. Współczesne świadectwo może dotyczyć własnego doświadczenia, ale nie daje prawa do nacisku na innych.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Dz 4 Piotr i Jan mówią jako świadkowie wydarzeń; współczesny uczestnik nie powinien przypisywać sobie analogicznej bezpośredniej roli. 1 P 3:15–16 wymaga łagodności i odpowiedzialnego sumienia, a 2 Kor 4:1–2 odrzuca podstępne traktowanie słowa. Dzieci nie są narzędziami działalności publicznej dorosłych.

Kontynuacja w domu

Przećwiczcie uprzejmą odpowiedź: „Dziękuję, możesz mieć inne zdanie”.